

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **A. H.K.**, nar. X, t.č. na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem v Tůních 11, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11. 2009, č.j. OAM-576/LE-05-18-2008, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“) a domáhal se jeho zrušení.

Namítal v obecné rovině, že v předcházejícím řízení o udělení azylu v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru správní

orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Uvedl, že byl v zemi původu pronásledován za potyčku s policistou při svátku Newroz, nezákonně držen po dobu 45 dní, opakovaně předvoláván za „nadávání“ na vládu a prezidenta. Obává se proto další policejní perzekuce. Oponuje tvrzení správního orgánu, že když bez problémů opustil Sýrii, není veden mezi osobami, po kterých probíhá pátrání tím, že turecký cestovní pas s jeho fotografií byl na jiné jméno, proto nebyl nalezen v databázi hledaných osob. Vzněl výhrady k osobě tlumočníka při provedeném pohovoru, který byl dle jeho názoru nekvalitní, opakoval otázky a žalobce nevěděl na které otázky se právě odpovídá, proto vznikly i nesrovnalosti ohledně cestovního pasu, které žalovaný vykládá v jeho neprospěch. Dále s odvoláním na situaci Kurdů a informace, které má, se obává, že by byl při výkonu povinné vojenské služby terčem nelidských útoků. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Shrnul důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, především ekonomická nouze žalobce a jeho rodiny, motivace dřívějším odjezdem bratra žalobce a jeho rodiny do ČR s cílem vylepšení ekonomické situace. Žalovaný uvedl, že žalobce po celou dobu správního řízení poskytoval správnímu orgánu rozporuplné a vzájemně si odporující vyjádření ke svému azylovému příběhu, která nebyl schopen hodnověrně vysvětlit kromě tvrzení, že je zmatený, není zvyklý být sám bez bratra (vlast opustil v listopadu 2008, protože na tom byl „ekonomicky špatně“ a jeho bratr jel s manželkou do ČR, proto jel s nimi). Podle žalovaného žalobce v průběhu správního řízení účelově stupňuje, upravuje a přizpůsobuje svůj příběh tak, aby se co nejvíce přiblížil realitám v zemi původu. Jednání žalobce proto považuje za účelové a zjevně nevěrohodné. K otázce posouzení věrohodnosti odkázal na judikát Vrchního soudu v Praze – rozhodnutí ze dne 29.1. 2002, č.j. 5 A 746/2002-31. Dále odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek 5 Azs 170/2004 ze dne 26.8. 2004, týkající se povinnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické a dále na judikáty NSS uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí pod č. Ej 447/2004 a Ej 86/2006, týkající se důkazů, v nichž se uvádí, že „pokud žadatel o azyl není schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem, které v kontextu se získanými informacemi o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí“. K námitkám nekvalitního tlumočení žalovaný odkázal na protokoly o pohovorech ze dne 8.12. 2008 a 22.9. 2009, které byly tlumočeny kvalifikovanými tlumočnickými kurdského jazyka, přičemž kopie jejich tlumočnických slibů jsou založeny ve správním spise. Žalovaný poukázal na to, že žalobce si na nekvalitu tlumočení nikdy nestěžoval, protokoly o pohovorech podepsal bez připomínek, přičemž pohovoru ze dne 8.12. 2008 byla navíc přítomna i

zástupkyně UNHCR a žalobce žádné výhrady k tlumočení nevznese. Tuto námitku proto shledává nepravdivou a zcela účelovou. Žalobní námitku ohledně obav z nastoupení povinné vojenské služby považuje žalovaný za irelevantní za situace, kdy z výpovědi žalobce vyplývá, že povinnou vojenskou službu již absolvoval, a to od 1.3. 2006 do 1.4. 2008, dokonce mu tam údajně měly být doručovány předvolánky k soudu, které nerespektoval, přičemž ani nebyl před soud předveden. Ignoraci upomínek a nepředvedení k soudu po dobu výkonu povinné vojenské služby považuje žalovaný za nepravděpodobné. Tuto námitku považuje za účelovou, neodpovídá logice příběhu, tak jak jej žalobce vylíčil v průběhu správního řízení. Žalovaný setrval na svém názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí, na jehož podrobné odůvodnění odkázal. Navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání za účasti tlumočnicka jazyka kurdského.

V přezkumném řízení provedl soud důkaz obsahem správního spisu, z něhož ověřil rozhodné skutečnosti přednesené žalobcem v průběhu správního řízení, tj. v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1.12. 2008, sdělené při pohovoru dne 8.12. 2008 a v doplňujícím pohovoru dne 22.9. 2009. Výpovědi žalobce jsou velmi podrobně zachyceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí na první až třetí straně jeho písemného vyhotovení. Je neúčelné znovu podrobně citovat všechny informace žalobcem poskytnuté, a proto krajský soud vyzdvihuje tyto následující skutečnosti: V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že je kurdské národnosti, islámského vyznání. Ve vlasti nebyl politicky organizován. Za důvod svého odchodu z vlasti (25. 11. 2008) označil ekonomické potíže a skutečnost, že jeho bratr jel s manželkou do ČR, proto odjel s nimi. Z vlasti odletěl do Káhiry na vlastní cestovní pas a z Káhiry do Prahy na turecký pas, který za částku 400 000 syrských liber získal od převaděče. V případě návratu do vlasti se obává zatčení a uvěznění, protože přišel o svůj pas a dále proto, že v roce 2004 zbil policistu.

V průběhu prvního pohovoru žalobce popsal svůj život ve vlasti. Uvedl, že od 1.3. 2006 do 1.4. 2008 vykonal základní vojenskou službu. Jinak žil normální život, politicky se nijak neangažoval. Vlast opustil kvůli kurdskému problému v Hasace. Dále ho k odchodu z vlasti vedly ekonomické důvody, doslovně uvedl, že „na tom byl ekonomicky špatně a otec mu poradil, aby odjel s bratrem“, který i s manželkou a rodinou odjel z vlasti. Za další důvod označil potyčku s policisty, kvůli které byl předvolán k soudu, ale nedostavil se tam. K tomu vysvětlil, že když se v Hasace slavil svátek Newroz, byl i s dalšími zadržen, měsíc strávil ve vězení, propuštěn byl na kauci. K této události mělo dojít v roce 2007, když byl na propustce z vojny. K připomínce žalovaného, proč v žádosti uváděl rok 2004, žalobce nedokázal vysvětlit své rozdílné výpovědi. Uvedl, že je zmatený a není zvyklý být sám bez bratra. V další části pohovoru uvedl, že k potyčce s policisty došlo v roce 2004, že se spletl, neboť v roce 2007 byl také na svátku Newroz. K uvedené potyčce vysvětlil, že se pohádal s jedním policistou, poprali se, strávil měsíc ve vězení. Propustili ho na kauci (její výši neví). Věc byla předána k soudu, nechodil tam, jeho právník to vždy

nějak odložil. Potvrdil, že o mezinárodní ochranu v ČR žádá proto, aby si zlepšil svou ekonomickou situaci, další důvody nemá. Uvedl rovněž, že přicestoval na turecký pas s jinou totožností, který získal od převaděče. Cestu zařizoval jeho bratr prostřednictvím převaděče, žalobce za cestu zaplatil 400 000 syrských liber. V jiné části pohovoru uvedl, že krátce před odjezdem si na pasovém oddělení v Hasace vyřídil cestovní pas. Uvedl také, že jeho případ se projednává u soudu v Hasace, kde po incidentu s policisty strávil měsíc v centrální věznici. Nikdy nebyl vyslýchán, jednou byl u soudu, jednání, které se mělo konat se odvolalo přes právníka.

Při doplňujícím pohovoru (22.9. 2009) žalobce potvrdil, že 21.3. 2004 byl po konfliktu s policistou zadržen a držen v centrální věznici. O stejné události (samotná oslava svátku Newroz, následný konflikt) vypovídal rozdílně, pokud jde o rok konání slavností, příčinu potíží pro které měl být zadržen a vězněn, celkovou dobu (jeden měsíc, 45 dní) a místa zadržení, zda se konal soud, kdy a kolik předvolání k soudu obdržel a z jakého důvodu byl předvolán (nově uvedl, že se jeho otec dozvěděl, že „měl nadávat na vládu a na prezidenta“). Nově také uvedl, že pro něho policie přišla vícekrát, jednou bili jeho matku, naposledy přišli v květnu 2008, sebrali jeho strýce. Ohledně cestovního dokladu uvedl, že cestoval pouze na falešný turecký pas, přičemž syrskému pasu, který měl před nástupem vojenské služby, skončila platnost, další syrský pas neměl. Žalobce do správního spisu doplnil doklad z internetu, podle kterého ve vězení po mučení jeho strýce zabili. V případě návratu se proto obává, že by se mu stalo totéž.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výpovědí žalobce, které posuzoval na pozadí informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Syrské arabské republice. Vycházel zejména z Informace švýcarského Spolkového migračního úřadu ze dne 6.3. 2009, Zprávy z ověřovací mise do Damašku dánské imigrační služby z měsíce dubna 2007 a Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 17.2. 2009, které jsou součástí správního spisu. Žalovaný uzavřel, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR je jeho snaha si ekonomicky polepšit, zároveň uvedl obavu z uvěznění v Sýrii za to, že přišel o pas a zbil policistu.

Při jednání soudu zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a doplnil, že žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný nesprávně zjistil skutečný stav věci ohledně nakládání s kurdskou menšinou v Syrské arabské republice. Žalovaným použité zprávy o zemi původu označil za neobjektivní, předložil k důkazu a k založení do spisu 5 zpráv Amnesty International ČR, které vypovídají o porušování práv Kurdů v Sýrii, zejména pokud jde o věznění bez právního důvodu, mučení a špatné zacházení s nimi ve věznicích. Zjištění ministerstva vnitra, že v Sýrii nedochází k diskriminaci Kurdů jsou tak v rozporu s předloženými zprávami a neodpovídají skutečnosti. Rozpory ve výpovědích žalobce nejsou takového charakteru, aby byl označen za osobu nevěrohodnou. Rozdílné údaje ohledně věznění (30 dnů, 45 dnů) lze přičíst i ztrátě pojmu o čase v době uvěznění. Rovněž tak nelze srovnávat situaci v ČR a Sýrii, která je diktaturou, ohledně dosahu a kompetenci orgánů činných v trestním řízení. Navrhl, aby žalobě bylo vyhověno.

Pověřená pracovnice žalovaného setrvala na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí a odkázala na vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že žalobce již v žádosti o mezinárodní ochranu označil za hlavní důvod svého odchodu z vlasti a podání žádosti důvod ekonomický. Poukázala na to, že žalobce má syrské státní občanství, absolvoval základní vojenskou službu, legálně získal cestovní doklad, což s odkazem na Informaci švýcarského Spolkového migračního úřadu znamená, že byl zcela integrován a měl všechna práva. Obecně vznesenou námitku ohledně diskriminace Kurdů v Sýrii proto považuje za neopodstatněnou. Setrvala na zamítnutí žaloby.

Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že o azyl žádá z ekonomických důvodů. Uvedl, že byl dobře zajištěný, jeho příjem činil 2000 amerických dolarů. Pokud mu žalovaný nevěří a tvrdí, že při pohovoru neuvedl pravdivé skutečnosti, měl by nést odpovědnost za jeho vrácení, pokud by se mu po návratu do země původu něco stalo.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (ve vlasti se nijak politicky neangažoval, tento důvod ani neuváděl) nebo z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo

příslušnosti k určité sociální skupině, tedy z důvodů, jež jsou taxativně uvedeny v § 12 zákona o azylu a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce sám opakovaně uvedl, že k odchodu z vlasti ho vedly ekonomické potíže. I když tuto pohnutku v řízení před soudem popřel, ze samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1.12. 2008, tak i z pohovoru provedeného dne 8.12. 2008 je zřejmé, že žalobce uváděl, že vlast opustil proto, „že na tom byl ekonomicky špatně“. K tomu soud uvádí, že ekonomické potíže v zemi původu žadatele o udělení mezinárodní ochrany nejsou a nemohou být důvodem pro udělení azylu, jak se k tomu již opakovaně ve svých rozsudcích vyjádřil Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003-65, www.nssoud.cz, dle kterého skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby (žalobce neuváděl) a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona). Z obsahu jednotlivých výpovědí žalobce učiněných v průběhu správního řízení vyplývají nikoli zanedbatelné nesrovnalosti v jím předestřeném azylovém příběhu, na které v odůvodnění rozhodnutí upozornil žalovaný. Soud je nucen učiněným závěrům žalovaného o nevěrohodnosti žalobce přisvědčit. Žalobce byl vždy seznámen s obsahem svých výpovědí a svým podpisem správnost protokolů potvrdil, aniž by v průběhu správního řízení vznesl jakékoliv výhrady ke kvalitě tlumočení. Žalobní námitku v tomto směru proto soud považuje za nedůvodnou.

Žalobcem vyslovenou obavu z nastoupení povinné vojenské služby spojenou s obavou z nelidských útoků s odvoláním na situaci Kurdů, považuje soud za irelevantní. Odkazuje přitom na vlastní sdělení žalobce učiněné při pohovoru dne 8.12. 2008 o tom, že povinnou vojenskou službu ve vlasti již absolvoval, a to od 1.3. 2006 do 1.4. 2008. Pokud se žalobce obecně odvolává na nepříznivou situaci Kurdů a v řízení před soudem k této otázce předložil důkazy, je soud nucen konstatovat, že je mu z dosavadní úřední činnosti známo, že postavení Kurdů v syrské společnosti je citlivou a problematickou otázkou. Soud proto podrobně zkoumal žalobcem uváděné skutečnosti a jeho konkrétní osobní situaci v kontextu se zprávami o zemi původu, které shromáždil v průběhu správního řízení žalovaný i které předložil žalobce. Ze zpráv vyplynulo, že problematické postavení mají zejména osoby bez státní příslušnosti, či bez registrace, které pokud nelegálně opustily Sýrii, mohou mít potíže v případě návratu. To však není případ žalobce, který má syrské státní občanství, měl cestovní pas a Sýrii na svůj cestovní doklad opustil legálně (viz žádost ze dne 1.12. 2008, kde uvedl, že z Damašku odletěl na svůj vlastní pas, teprve až z Káhiry do Prahy letěl na falešný turecký pas), aniž by se mu v tom syrské státní orgány pokusily zabránit. Žalobce kromě obecného konstatování o špatném postavení Kurdů v syrské společnosti neuváděl žádné závažné a konkrétní potíže vztahující se přímo ke své osobě. K postavení Kurdů obecně soud na tomto místě upozorňuje, že azylové řízení je individuálním řízením, jehož smyslem je poskytnutí ochrany osobě jako jedinci (nikoliv národu jako celku), která prokáže, že byla v zemi původu pronásledována pro některý z azylově relevantních důvodů. Proto není možné v tomto řízení posuzovat národ jako celek, nýbrž je třeba vždy vycházet z konkrétního případu konkrétního žadatele.

Soud zdůrazňuje, že azyl je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11. 2003, č.j. 6 Azs 12/2003-49, www.nssoud.cz), které soud v případě žalobce neshledal. Ze všech těchto důvodů žalovaný nepochybil, pokud žalobci azyl dle § 12 zákona o azylu neudělil.

Za správné, zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 zákona o azylu, tzv. humanitární azyl) podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud rozhodl, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude

v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. I když se doplňková ochrana vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k jiným skutečnostem nastávajícím v jiném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany rozhodující především tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet.

V odůvodnění části rozhodnutí, zabývající se posouzením důvodů k případnému udělení doplňkové ochrany, žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, přičemž u žalobce neshledal podmínky pro její udělení. Žalobce z vlasti legálně vycestoval s platným a vlastním cestovním dokladem, aniž by se mu v tom syrské státní orgány pokusily zabránit. To by jistě nebylo možné za situace, že by byl osobou, po které syrské bezpečnostní služby pátrají. Zástupcem žalobce předložené materiály o postavení Kurdů v Sýrii popisují situaci v zemi původu v obecné rovině, dokumentují nepříznivou situaci Kurdů v oblasti lidských práv jako celku. Dle názoru soudu však nelze pouze na základě takto obecně koncipovaných materiálů (a v nich popisovaných příběhů jiných lidí) dojít k závěru, že žalobce bude jenom kvůli své kurdské národnosti ohrožen obdobným způsobem a že mu proto v případě návratu do země původu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. V současné době v Sýrii nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Žalovaný odůvodnění i této části rozhodnutí věnoval dostatečný prostor, učiněné závěry mají oporu ve spise a soud se s nimi ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dospěl k závěru, že rozhodnutí je v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který

měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, proto mu je soud nepřiznal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 16. července 2010

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně

